

Születésnapí beszélgetés Pozsgay Imrével

A bizalom a sorsüldözött nemzet összetartozó tagjait természetes módon rendelte azokban a sorsfordító években egymás mellé. Amikor a gyanakvás atomjaira züllesztette a társadalmat, az egyet akarásból fakadt bizalom maga volt a csoda, amelyet egy tekintet, egy kézfogás szinte örök időkre megpecsételt.

A lakiteleki alapítókban ezt a bizalmat csodálom, de még nem tudom, hogy ez olyan kötelék, amiből soha többé nem tudom kivonni magam. Püskiéknél Sándor és Ilus szárnyai alatt, óvó szeretetükkel felvértézve először mint vendég követhetem, ahogy Fekete Gyula, Csoóri Sándor, Pozsgay Imre, Csurka István szervezik a 43-as Szárszó 50. évfordulójára a tábort. Esténként a Mikó utcai lakásban tartott találkozókra nekem azok a tekintetek és kézfogások közvetítették a változás akarását, amely a nemzetet juttatja birtokba. Az önfeláldozó hazaszeretet páratlan apostolának Püski Sándornak és párjának köszönhetem, hogy találkozhattam Gombos Gyulával. A Lezsák Sándor és Csurka István alapította kezdetekkor MDF lap, a Magyar Fórum szárszói különszámának megjelenéséért vagyok felelős, ám már működik a Magyar út Alapítvány, Dr. Bogdán Emil a kuratórium elnöke, én egyik alapítója, valamint a Fűr Lajos által életrehívott és Csurka István által vezetett tanácsadó testületnek titkára vagyok.

Igen, ekkor már teljesen világos számomra, hol húzódik az igazi frontvonal – merülök el a mögöttem lévő húsz év kezdeti emlékeiben, s csak Békásmegyeren észlelem, túlszaladtam. A benzinkútnál érdeklődöm a Domján Editről és Sinkovits Imréről elnevezett utcák után, végül egy, a szemerkélő esőben kerékpározó kedves, idős házaspár igazít el, mutatja, merre van a Ságvári utca, ami most Sinkovits. A volt Koltói Anna utcát Domján Editről nevezték el, de a népben még nem szervült a változás. Ezzel a kis figyelmeztető fejbekólintással érkezem a szárszói tábor után húsz évvel, a csillaghegyi házhoz.

[REDACTED]